

jen s těmito do právního vztahu přijíti zamýšlejí a že na jednatelství v M. O. jen jako na sprostředkovatele se obracejí.

Totéž platí o žalobci, jenž tímto jednatelstvím jako podřízený jednatel pro žalované ústavy byl přijat a o zbytkovou provisi žaluje. Již ta okolnost, že jest žaloba namířena na Moravské zemské pojišťovny, že žalobce sprostředkované obchody pro tyto uzavíral, že z praemií, těmto splácených, tedy z jejich jmění, si srážel provisi jako svoji odměnu, poukazuje na to, že také on jen s Moravskými zemskými pojišťovnami v právní poměr vejíti zamýšlel a jednatelství v M. O. že bylo jen prostředníkem.

Není tu tedy zákonem žádané náležitosti, aby podružný závod tvořil střed kruhu zvláštních vztahů právních, ani další zákonné náležitosti, aby dotyčná záležitost právní na tento podružný závod se vztahovala.

(Rozh. c. k. kraj. soudu v N. Jičíně jako soudu rekursního ze dne 7. listopadu 1907, č. j. R. IV. $\frac{281./7.}{10}$.)

Soud. adjkt. Skřipský.

K §. 45. c. ř. s.

Vymáhající věřitelka O. N. P. byla vyzvána R. G-ovou o uznání práva vlastnického na věcech, ve prospěch oné soudně zabavených. Téhož dne, kdy toto vyzvání jí došlo, byla na ni podána R. G-ovou žaloba excindační. Před rokem, k ústnímu líčení pře nařízeným, byla žalovaná vyzvána zástupcem žalobčíným, aby k roku tomu se nedostavovala, že on útrat žaloby účtovati nebude; na toto vyzvání zástupce žalované nereagoval, k roku se dostavil, při tomto nárok žalobní uznal a navrhl odsouzení žalobkyně k zaplacení účtovaných útrat žalované.

První soudce návrh tento zamítl a odsoudil žalovanou k zaplacení processních nákladů všech dle §. 41. c. s. ř. s tím odůvodněním, že byly ve sm. tohoto §. nutnými a žalovanou způsobeny.

Rekursní soud zamítl rekurs, podaný žalovanou proti tomuto rozhodnutí o nákladech sporu z těchto

d ů v o d ů :

Žalovaná nemá důvodné příčiny ke stížnosti proti rozhodnutí I. stolice o nákladech sporu, jež §. 41. c. s. ř. jest odůvodněno; žalobkyni byly totiž přiřknuty pouze útraty intervence při ústním líčení pře. Žalovaná nechala toto provéstí přes to, že jí žalobkyně navrhla, aby řízení bylo ponecháno v klidu; tím učinila žalovaná líčení to nutným a nemůže proto ve svůj prospěch dovolávati se §. 45. c. s. ř.

(Rozh. c. k. kraj. soudu v Těšíně odd. II., z 3. března 1908,
č. j. R. II. ^{39./8.}/_{5.}*) Soud. adjkt. Skřípský.

K významu pojmu „úraz“.

Dne 23. března 1906 ubytoval se žalobce, pojištěný u žalované pojišťovací společnosti proti úrazu, vykonav delší cestu pěšky v počasí chladném a vlhkém, v jednom hotelu a chtěl si zouti před spaním své vysoké boty, které mu cestou nasákly a vlhkem nabobtnaly. Když položil k účelu tomu svou pravou nohu přes levé koleno a třikrát dosti silně oběma rukama za pravou botu zatáhl, zlomil si pravou kost stehenní. Vycházeje pak z názoru, že je tato zlomenina kosti »úrazem«, jenž zavazuje společnost ve smyslu podmínek smlouvy ku placení pojistného, požadoval žalobou 1392 K za dobu své nejdříve úplné a později zmenšené schopnosti ku práci, a 10.000 K jako náhradu za způsobenou mu tím částečnou trvalou invaliditu.

Proti tomuto žalobnímu nároku namítla žalovaná společnost mezi jiným také, že má žalobce následkem těžké choroby nervů příliš křehké kosti, že ho těžká tato choroba činila ve smyslu podmínek pro pojištění (§ 4. lit. b) neschopným již původně ku pojištění, a že choroba tato vylučuje také nyní, jelikož došlo přece k oné zlomenině kosti pouze následkem této choroby, ručení společnosti (§ 7. al. 5).

Nepustivše se však vůbec do řešení otázky poslední, uznaly obě nižší stolice na zamítnutí žaloby, a sice z toho dů-

*) Toto rozhodnutí nepokládáme za správné. Žalobkyně podala žalobu, nepřesvědčivši se dříve upomínkou, jak žalovaná k žalobnímu nároku zachovati se hodlá; z chování se žalované nevezšel tedy popud k podání žaloby. Žalobkyně musila si proto býti vědoma, že ji dle §. 45. s. ř. c. stihne po případě povinnost k náhradě processních nákladů. Doručením žaloby vzešel žalované nárok na náhradu těchto nákladů, a žalobkyně nemohla zánik tohoto nároku přivoditi žádným jednostranným úkonem ani processním (arg. §. 237. odst. III. c. s. ř.), ani mimoprocessním, tedy ani ne vyzváním, aby žalovaná k ústnímu líčení se nedostavovala.

Provedení ústního líčení nestalo se nutným následkem chování se žalované (dostavení se jejího zástupce k němu), nýbrž následkem podané žaloby (arg. §§ 130., 131. a 237. odst. I. c. s. ř.) a nevzetí jí zpět, ač k tomu žalobkyně, zvěděvši, že žalovaná žalobní nárok uznává, byla oprávněna (§ 237. odst. I. c. s. ř.) a ač by to bývalo jí na prospěch. Žalovaná musela se k ústnímu líčení dostaviti, ona by jinak byla přivodila zánik svého nároku na náhradu nákladů sporu a nad to vydala se v nebezpečí, že žalobkyně snad slib svůj, žalovanou nepřijatý a právně tudíž nezávazný, poruší a útraty účtovatí bude; škodu jí tak způsobenou byla by musila zvláštní žalobou odčiniti.

Žalobkyně měla tedy zameziti ústní líčení a náklady s ním spojené vzetím žaloby zpět; toto bylo místným již proto, že žalobní nárok tím nebyl dotčen a žalovaná nevylouením věci sporných z exekuce, zavčas provedeným, vydávala se v jisté nebezpečí náhrady veškeré škody, odtud poslé.

Pozn. zasílatele.